

Список використаних джерел:

1. Болотина Е. В. Зарождение муниципального управления во Франции / Е. В. Болотина // Государственная власть и местное самоуправление. – М. : Юрист, 2005. – № 5. – С. 20–23.
2. Копил Б. К. Організація місцевого самоврядування в країнах Європейського Союзу та України : дис. ... к.держ.упр. : спец. 25.00.04 / Б. К. Копил. – Х., 2011. – 231 с.
3. Штимпфл Г. Местное самоуправление / Г. Штимпфл, Х. Шоллер. – М. : Норма, 2013. – 472 с.
4. Историчний досвід становлення інститутів громадянського суспільства в країнах Європи : зб. наук. пр. / НАН України ; Держ. установа «Ін-т всевіт. історії НАН України» ; [Акайомова А. В. та ін.] ; за заг. ред. дир. Держ. установи «Ін-т всевіт. історії Нац. акад. наук України», д.і.н., проф. А. І. Кудряченка. – К. : Фоліант, 2012. – 465 с
5. Council of Europe European Charter of Local Self-Government and explanatory report [Електронний ресурс] / Council of Europe – March 2010. – Режим доступу до ресурсу: http://www.ccre.org/img/uploads/piecesjointe/filename/charter_localselfgovernment_en.pdf.
6. Європейська хартія міст II [Електронний ресурс] – Режим доступу до ресурсу: <http://www.slg-coe.org.ua/wp-content/uploads/2015/05/Principle-9.-European-chart.pdf>
7. Council of Europe Переглянута Європейська хартія про участь молоді в місцевому та регіональному житті [Електронний ресурс] / Council of Europe- July 2015. – Режим доступу до ресурсу: <https://rm.coe.int/168071b58f>

Зуб О.Ю.

студент;

Любченко О.О.

асистент,

Полтавський юридичний інститут

Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого

КОНСТИТУЦІЙНО-ПРАВОВИЙ СТАТУС ПАРЛАМЕНТУ ВЕЛИКОБРИТАНІЇ

Парламент Великобританії є особливим державно-правовим інститутом, що став фундаментом Вестмінстерської моделі державного управління. Його унікальність зумовлена низкою особливостей, що обумовлюється своєрідністю острівної правової системи та специфікою конституційного права Сполученого Королівства.

Проблематику конституційно-правового статусу парламенту Великобританії досліджувала велика кількість видатних вчених, таких як: І. В. Моїсеєнко, Н. М. Крестовська, Л. Г. Матвеева, В. Є. Усанов, С. П. Обухов, У. Лембард, А. Дайсі, Н. О. Богданова, О. В. Кульчицка, Е. Коук, Г. Харт та інші.

На думку науковців, основоположним принципом конституційно-правового статусу парламенту Великобританії є парламентський суверенітет [1, с. 45]. Фундаментальною особливістю політичних установ Сполученого Королівства є верховенство законодавчого органу. Цей принцип охарактеризував А. Дайсі, він зазначив, що ця засада полягає у можливості

парламенту приймати і відмінити будь-які закони, а також не існує осіб, установ, яких право Британії наділило можливістю невиконання актів законодавчого органу. Вчений стверджував, що парламент Великобританії має право [1, с. 135–178]:

1. перебудовувати порядок престолонаслідування;
2. змінювати основну релігію країни;
3. змінювати устрій держави.

Доктрина верховенства парламенту базується на виключних можливостях законодавчого органу приймати, змінювати та скасовувати закони, а також у володінні особливим імунітетом у царині законотворчої діяльності. Задля об'ємної характеристики принципу верховної влади законодавчого органу необхідно зазначити й інші складові, такі як: 1) правило визнання; 2) принцип потенційного скасування закону; 3) принцип мовчазної згоди суверена [2, с. 44].

Правило визнання полягає у обов'язку всіх судів визнавати силу закону за парламентськими актами. Положення є основою доктрини пріоритетності статутного права, сформованого законодавчим органом, над загальним правом, що сформоване судовою гілкою влади [3, с. 52].

Принцип мовчазної згоди охарактеризував Дж. Фінніс: «Закон, що у встановленому порядку набув чинності згідно з умовами, які існували на той історичний період, лишається таким, доки не завершиться термін його дії або його не скасує законодавчий орган» [4, с. 254–301]. Це твердження підтримали Дж. Остін, Т. Гоббс, І. Бентам, законодавцем є не та особа, яка прийняла закон, а та, чиею владою закони продовжують бути законами. Принцип мовчазної згоди закріплює безперервність дії закону, прийнятого раніше за часом, незалежно від того, при якому устрої чи якій конституційній моделі приймався цей акт [5, с. 202–232].

А. Дайсі зазначив: «Парламентський суверенітет сприяє встановленню верховенства права, а домінування духу суворої законності у всіх структурах призводить до необхідності здійснення парламентом верховної влади і, тим самим, сприяє її посиленню» [1, с. 122–134].

Враховуючи вищевикладене, можна зробити висновок, що конституційно-правовий статус парламенту Сполученого Королівства – система політико-правових ознак, що базуються на фундаментальних засадах неписаної та некодифікованої конституції Великобританії, статутному і прецедентному праві та основоположних вчень, особливу роль в яких відіграє доктрина про верховенство парламенту.

Список використаних джерел:

1. Дайси А. В. Основы государственного права Англии. Введение в изучение английской конституции / пер. с англ. О. В. Полторацкой; под ред. П. Г. Виноградова. – 2-е изд. – Москва: Типогр. Т-ва И. Д. Сытина, 1907. – 671 с.
2. Элефтериадес П. Парламентский суверенитет и Конституция / П. Элефтериадес // Право. Журнал Высшей школы экономики. – 2012. – № 3. – 60 с.
3. Gearey A. Common law reasoning and institutions / A. Gearey, W. Morrison. – London : University of London, 2013. – 56 p.

4. Gordon M. Parliamentary Sovereignty in the UK Constitution: Process, Politics and Democracy / Michael Gordon. – Oxford : Hart Publishing, 2015. – 378 p.

5. Jacobs F. G. The Sovereignty of Law: The European Way / F. G. Jacobs. – Cambridge : Cambridge University Press, 1964. – 354 p.

Конджарія Д.Т.

студент,

Науковий керівник: Журавльова Г.С.

доктор юридичних наук, професор,

Запорізький національний університет

ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЯ ПУБЛІЧНОЇ ВЛАДИ ТА МІСЦЕВЕ САМОВРЯДУВАННЯ

В Україні закладені конституційні засади місцевого самоврядування, ратифікована Європейська хартія місцевого самоврядування, прийнято низку базових нормативно-правових актів, які створюють правові та фінансові основи його діяльності. В Україні реалізується реформа, яка поєднує реформування місцевого самоврядування, адміністративно-територіального устрою, державного управління у сфері державної регіональної політики. Під децентралізацією влади розуміють передання функцій і повноважень щодо управління суспільними справами від центральних до територіальних органів державної влади та органів місцевого самоврядування. В Україні як унітарній державі таке передання відбувається до органів місцевого самоврядування, організація та функціонування якого мають відповідати вимогам Європейської хартії про місцеве самоврядування, до якої Україна приєдналася 1997 року. Реформування державного управління обумовило активізацію сил широкого кола як вітчизняних, так і зарубіжних дослідників у напрямі дослідження проблем визначення курсу розвитку держави, побудову децентралізованого державного управління. Цій проблематиці присвячені роботи багатьох українських учених, серед яких Г.В. Атаманчук, І.П. Бутко, В.М. Вакуленко, І.А. Грицяк, С.Д. Дубенко, В.В. Копейчиков, Л.Т. Кривенко, Н.М. Мельтюхова, Н.М. Мироненко, Ю.В. Наврузов, П.І. Надолішній, Н.Р. Нижник, В.А. Скуратівський та В.В. Цветков [1, 2].

Враховуючи підписану політичну та економічну частини Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом, а в подальшому ратифіковану 16 вересня 2014 року ми маємо особливе значення приділяти європейському розумінню та брати до уваги вже протестовані європейськими унітарними системами механізми децентралізації. У зв'язку з цим варто приділити увагу інтерпретації децентралізації західними фахівцями, які в її сутність і зміст вкладають два основних аспекти. По-перше, децентралізація передбачає розмежування відповідальності між центральним, регіональним і муніципальним управлінням. По-друге, децентралізація є внеском у ключові елементи ефективного управління, а також у розширення можливостей участі